

משל ונמשל...

"ויהי העם כמתאננים ועבאזני ה'" (במדבר יא, א).

אנשים שחשים שחייהם מרים בעוה"ז - אין זה סימן טוב.

בני אדם הנוסעים לחתונה, כבר בשעת הנסיעה אל החתונה הם שמחים ועליזים, למרות שבשעת הנסיעה הם שרויים במצבים לא נוחים. לעתים הקרון שבו הם נוסעים אינו נוח ולעתים הם אינם מצליחים לאכול ולישון כראוי, אך למרות זאת הם שמחים, מכיון שהם יודעים שמחוז חפצם הוא החתונה ושם בודאי ייטב להם. המטרה מקילה ומסייעת גם בשעת הדרך אליה. מטרה שמחה מכניסה שמחה גם בדרך עצמה.

הסביו הסבא מקלם זצ"ל:

אדם הנוסע בעולם הזה אל טוב העולם הבא צריך להיות שמח וטוב לב. אם איננו שמח הרי זה סימן שעליו לפחד מאחריתו.

יש בני אדם החושבים, שאם חייהם מרים בעולם הזה, יהיה להם טוב בעולם הבא. מרירותו של העוה"ז מהווה עבורם סימן לעתיד. והאמת היא שונה. אם האדם הוא מריר ועצוב בימי חייו, עליו לפחד מאחריתו בעולם הבא ח"ו.

על האדם להשתדל לשמוח, שהרי עובד הוא את ה' ומקיים את תכלית חייו ואף אחריתו תהיה בזכות זאת טובה מאוד. על האדם לראות את חייו בעוה"ז כנסיעה לקראת שמחה גדולה, שמחה המשפיעה לטובה גם על ימי הנסיעה עצמם, על החיים כאן בעוה"ז.

ש"ס 9181 א 901 א91 יוס 8"ו א 9111 פאש - השיבה והכחל
הש"ס 1895: הצבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.

מכותלי בית המדרש בימי שישי ושבת

*** ביום שישי בבוקר שיעור עם מורנו הראש ישיבה מהשעה:**

13.20 - 11.15 במסכת **בבא מציעא**, ואחרי כן תפילת מנחה.
הצבור הקדוש מוזמן.

*** בליל שבת שיעור בשעה:** 22.00 - 22.45.
הצבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה.

*** וביום השבת:** אחרי תפילת הנץ מתקיים שיעור בהלכה - בהלכות ציצית סימן כ', עם הסברים למעשה ע"י מורנו ראש הישיבה (קידושא רבה אחר התפילה).
הצבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה.

*** בשבת** בין השעות: 17.00 - 15.30 - שיעור כחצי שעה חומש עם פירוש הרמב"ן, ואחרי כן ב"י ושו"ע, ע"י מורנו ראש הישיבה. ואחרי כן בשעה 17.00 תפילת מנחה.
הצבור הקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.

עמוד התפילה...

*** אי"ה מדי יום מתקיים מנין בשחרית יחד עם בחורי הישיבה הגבוהה בוגרי ישיבות קטנות מצטיינים. הצבור היקר והקדוש מוזמן.**

קורבנות ב: 6.55. ישתבח ב: 7.30.

*** וכן מדי שבת, קורבנות ב: 7.15.**

אבות ו בני ם

אי"ה מדי שבת קודש, אחר תפילת מנחה בשבת קודש, מתקיים לימוד של **אבות ו בני ם** בבית מדרשנו.

הצבור הקדוש מוזמן לטעום ולהגדיל תורה ולהאדירה.

בס"ד, שיעור תורה בקרית חיים...

כמו כן, הננו שמחים להודיע לציבור הקדוש, שמתקיים שיעור ע"י מורנו ראש הישיבה שליט"א מדי שבוע ביום שני בקרית חיים מערבית ברח' אברבנאל (בבית הכנסת הלבן-הקרוב לים) בהלכות שבת, מספר בן איש חי, **הציבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.**

רואים ישועה והצלחה!!

המעוניינים לתרום לאחת מסעודות הישיבה - לעלו נשמת נפטרים, לרפואה, להצלחה, לזווג הנון, לזרע של קיימא או הצלחה בכל הענינים, התרומה לישיבה בֶּסָךְ - 200 ש"ח. ויהי רצון שבזכות החזקת התורה הקדושה, שתבורכו בכל מילי **דמיטב. לתיאום בט"ל: 9847363 - 04. או דרך בנק הדואר, מס' החשבון בבנק הדואר - 2598156.**

זמני התפילות והשיעורים בימי החול לציבור הקדוש.

אי"ה, בבית מדרשנו מתקיים מדי יום בשחרית תפילה כותיקין. להלן זמני הנץ החל משבת "נשא, בהעלותך"

יום	עלות השחר	שליח/ ותפילין	נץ
ש	4:12:00	4:39:30	5:36:45
א	4:11:15	4:38:45	5:36:15
ב	4:10:30	4:38:00	5:35:45
ג	4:10:00	4:37:30	5:35:15
ד	4:09:15	4:37:00	5:34:45
ה	4:08:45	4:36:30	5:34:15
ו	4:08:00	4:36:00	5:34:00
ש	4:07:30	4:35:30	5:33:30
א	4:07:00	4:35:00	5:33:15
ב	4:06:30	4:34:30	5:33:00
ג	4:06:00	4:34:15	5:32:45
ד	4:05:30	4:33:45	5:32:30
ה	4:05:00	4:33:30	5:32:15
ו	4:04:45	4:33:00	5:32:00

דבר המערכת.

לכל אחינו "בית ישראל" עליה בתורה ויראת שמים, וקיץ בריא ושמח.

המעוניינים לזכות לתרום ל"זכוי הרבים", ע"י הוצאת עלון זה לאור, ע"י תרומה לישיבה בסך - 200 ש. עם אפשרות לפרוסם, לעלוי נשמת או להצלחה בכל הענינים, או בחסות שתפורסם. אפשר לצור קשר עם המערכת בט"ל - 0527-182434 המעוניינים לתרום להחזקת המוסדות: מס' חשבון בנק הדואר - 2598156 תזכו למצוות.

בס"ד

עליון 680
דו שבועי

מקור הברכה

עלון בעניני פרשת השבוע, מוסר, הלכה, ואגדה. בראשות הרה"ג **אברהם טוויל הכהן** שליט"א ראש הישיבה הגבוהה לבוגרי ישיבות קטנות מצטיינים וכולל אברכים - "**חכמה ומוסר**". פעה"ק רכסים ת"ו, רח' התאנה 2 טל' - 9847363 - 04.

פרשת נשא. זון חד סיטרי! נשא.

"מפני מה נסמכה פרשת סוטה לפרשת תרומות ומעשרות", שאלה הגמרא, "לומר לך, שמי שיש לו תרומות ומעשרות ואינו נותן לכהן, סופו להיות נצרך לכהן על ידי אשתו", רחמנא ליצלן. שתחשד כסוטה ותובא לבדיקת המים המאוררים!

ונשאלת השאלה: נכון הוא, שרואים כאן גילוי הנהגת מידה כנגד מידה: רציצ לברוח מהכהן, ותאלץ לבא אליו. אבל היכן היחס בין העבירה והעונש? האם בגלל שהוא מנע מהכהן כמה פרוטות תבוא עליו טרגדיה כזו. הרס המשפחה, ותהליך רצוף בזיונות והשפלות!

ועוד: אם הוא חטא, אשתו מה חטאה? אם רוצים להכריח אותו לפגוש בכהן יכולים היו להענישו בנגע צרעת, ואז היה נזקק לכהן שיטמאו או יטהרו! אבל כאשר נתבונן בדבר נראה, שחז"ל השמיעונו דבר גדול. הבהירו לנו את המסלול שבו צועדת המשפחה היהודית. ישנה בחירה בין שני מסלולים, של עליה או ירידה. תרומות ומעשרות, או פרשת סוטה. וכל דרך היא חד סטרית, ומובילה לכיוון אחר! להבנת הדברים נתבונן בטעם מצות תרומות ומעשרות. שבת לוי לא נטל חלק בארץ ישראל. אפשר לומר, שנחלתו התחלקה בין שאר השבטים, וכל יהודי המעבד את שדותיו מעבד למעשה חלק מקרקעותיו של הלוי ונותן לו את חלקו ביבול. תרומה לכהן, ומעשר ללוי.

וכתב רבינו הרמב"ם זצ"ל: "למה לא זכה לוי בנחלת ארץ ישראל ובביזתה עם אחיו? מפני שהובדל לעבודת ה' לשרתו, ולהורות את דרכי ה' הישרים לרבים, שנאמר: יורו משפטך ליעקב ותורתך לישראל, לפיכך הם חיל ה', שנאמר: ברך ה' חילו, והוא מספק את צרכיהם, שנאמר: אני חלקך ונחלתך".

כלומר, הלוויים והכהנים מגוייסים לשירות הקדוש ברוך הוא, ללמד לעם תורה, ולכן אין הם עובדי אדמה. אלא מקדישים את עצמם ללימוד התורה, והקדוש ברוך הוא דואג לפרנסתם. כמו שהמדינה דואגת לשכר אנשי צבא הקבע, לדוגמא.

אבל כאן מתעוררת השאלה: האם רשאית המדינה לומר לאנשי צבא הקבע: הסתובבו בין הדירות וכל אזרח יתן לכם משהו. זה יתן לחם, זה אפרסקים וזה שיזפים?

אם הקדוש ברוך הוא רוצה לפרנס את צבאו הרי אין מעצור בפניו. יכול היה לספק את צרכיהם בכבוד כדרך שזן את אבותינו במדבר. מדוע הוטל עליהם להיות סמוכים על שולחנינו?

התשובה היא, שהקדוש ברוך הוא רצה לזכות אותנו בהחזקתם של הלוויים, כדרך שאמרו חז"ל: "יותר ממה שבעל הבית עושה עם העני, העני עושה עם בעל הבית". ולענייננו: יותר ממה שאנו תורמים לכהן וללוי, הם מעניקים לנו בתמורה! הכיצד? אם האיכר יודע, שחלק ניכר מיבולו שייך לשבט לוי, השבט שמקדיש עצמו ללימוד התורה ולהפצתה בין שדרות האומה, הוא שואל את עצמו: רגע אחד, הרי אני חרשתי וזרעתי, עדרתי וניכשתי, עיבדתי והשקיתי, קצרתי ודשתי. מדוע עלי לשתף בעמלי אדם זה, שלא טרח ויגע? והוא מבין את התשובה: יש כאן שותפות בין הגשמיות והרוחניות החיים אינם רק סבב בלתי נגמר של עבודה אכילה ושינה. יש גם מימד רוחני. יש לנו תורה ולומדי תורה, ואני צריך אותם לא פחות ממה שהם צריכים אותי. אני צריך אותם כדי שיפסקו לי שאלות בהלכה ויורו לי את דיני התורה, כדי שהם ימסרו שיעורים בבית המדרש, ילמדו את בני תורה, ויעבירו מדור לדור את מורשת האבות! אז אני נותן להם מעט תבואה כדי לחיות, לקיים את גופם, והם מעניקים לי ולמשפחתי חיים רוחניים. אני דואג להם למעט גשמיות והם משתפים אותי ברוחניות ופותחים לי צוהר לעולם של אור ושל נצח. מי שיועד זאת, שמח לתת את התרומות והמעשרות וליטול בכך חלק בעולמם של בני שבט לוי. ולאור זאת הוא גם מתחן את ביתו: דעו לכם, שהעבודה אינה הכל, וגם לא הכסף וחיי המותרות, ישנו גם פן רוחני לחיים. ואז הוא פונה ליטול בו חלק: לחנך את בניו לתלמוד תורה, ולהקדיש את יום השבת ללימוד תורה אשריו ואשרי חלקו!

פרשת בהעלותך.

שר התורה, הגאון רבי עקיבא איגר זצ"ל, ענק רוח היה, אך קטן קומה. מרוב שקידה נכפף גבו, ומיזער עוד יותר את קומתו. נערץ ונקדש היה, ובני דורו העריצוהו בלא גבול. כשנסע לוורשה בעסקי הכלל נהרו המונים לחזות בהדרת קדשו. הגיעה מרכבתו אל האכסניה, הגאון הקדוש הוקף ברבני העיר ופרנסיה ועלה במעלות. הסתובב, וראה את הרחוב כולו, מקצה לקצה, שחור מרוב אדם. המונים נשאו עיניים בהתרגשות עצורה.

"תמהני", חכך בקול, "האין בוורשה אנשים נמוכים בעלי חטוטרתי?!"... סיפרו סיפור זה לפני מרן הגרא"מ שך זצ"ל, והיקשו: "הייתכן שכה תמים היה. האם לא ידע שהוא גדול הדור, ונאספו ובאו לכבודו?"

נענה הגרא"מ שך: ודאי ידע זאת, ובידינו ראיה לכך! וסיפר: בשעתו, התגלע ריב בין מדפיסי סלויטה, שהיו גאונים וצדיקים, נכדי הצדיק רבי פינחס מקוריץ זצ"ל, לבין מדפיסי ווילנה. הסיכסוך הגיע לשולחנם של גדולי הדור, והגאון רבי עקיבא אייגר צידד עם מדפיסי ווילנה. רמזו מדפיסי סלויטה שהגאון נתון היה ללחצים מצד בני משפחתו, ופסק דינו אינו חף מנגיעות. שמע הגאון, והקפיד על הלעז. מיד נגעה בהם יד ה'. הם נאסרו בעלילת שוא שטפלו עליהם השילטונות, ונידונו לעונש מלקות ולמאסר ממושך. הבינו שנענשו בהקפדת גדול הדור, ושיגרו משלחת לפייסו.

אמר הגאון: "אילו בי אישית פגעו, מחול להם. אבל על דין תורה הוציאו לעז, וחילול השם יש בדבר, לומר שהדיינים מוטים בפסק דינם, ואין לכך כפרה!"

אמרו: "אבל בני תורה הם, ומיוחסים. יעשה רבינו למען כבוד התורה!" ותשובתו נחרצת היתה: "כבוד התורה בדור זה, הוא אני!" הרי שידע מעלתו. חכם היה, המכיר את מקומו. ואם כן, איך תמה על ההמונים שבאו לראותו? השיב הגרא"מ שך: "ידע מעלתו - וצריך היה לתמוה על הבאים לראותו!"

אסור לעיין בעלון זה בשעת התפילה, נא לשמור על קדושת העלון (גניזה).

מפטירין: רוני שמחי ^{מידה ב}

בהעלותך

מפטירין: רוני שמחי ^{מידה ב}

מפטירין: רוני שמחי ^{מידה ב}

מפטירין: רוני שמחי ^{מידה ב}

מפטירין: רוני שמחי ^{מידה ב}

זמני הזלקת נרות שבת

כניסת השבת

חיפה: 7: 10:

תל אביב: 7: 17:

ירושלים: 6: 59:

יציאת השבת

חיפה: 8: 24:

תל אביב: 8: 23:

ירושלים: 8: 19:

ר'ת חיפה: 9: 08:

ר'ת תל אביב: 9: 06:

ר'ת ירושלים: 9: 05:

חיפה: 7: 06:

תל אביב: 7: 13:

ירושלים: 6: 54:

יציאת השבת

חיפה: 8: 19:

תל אביב: 8: 18:

ירושלים: 8: 15:

ר'ת חיפה: 9: 02:

ר'ת תל אביב: 9: 00:

ר'ת ירושלים: 8: 59:

חיפה: 7: 06:

תל אביב: 7: 13:

ירושלים: 6: 54:

יציאת השבת

חיפה: 8: 19:

תל אביב: 8: 18:

ירושלים: 8: 15:

ר'ת חיפה: 9: 02:

ר'ת תל אביב: 9: 00:

ר'ת ירושלים: 8: 59:

פרשת בהעלותך . המשך .

השיב הגרא"מ שך: "ידע מעלתו - וצריך היה לתמוה על הבאים לראותו"...

עד כאן דבריו, ואנו תמהים: מה פשר הדברים, כיצד יבנו?

בפרשתנו קראנו: "והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה". אף כאן, כיצד יובן: האם לא ידע שגדול וקדוש הוא מכל העם. שעלה למרום והתעמת עם שרפי קודש. שקיבל תורה מפי עליון. האם לא ידע שלא נטל חלק בכל חטאי העם, שאין שני לו בדרגת הנבואה, בידיעת התורה, במעלות הקדושה והטהרה. בכישורים, ובניצולם?

ודאי, ידע גם ידע. ואיך היה כה עניו? כי ידע דבר נוסף.

ידע את אימרתו של הגאון רבי חיים מוולוז'ין זצ"ל כי "האדם לא לעצמו נברא, רק להועיל לאחרים בכל מה שיוכל". ועל כן, "אם למדת תורה הרבה אל תחזיק טובה לעצמך (אין "טוב" אלא תורה), כי לכך נוצרת - שלא להחזיק זאת לעצמך! אלא, לזכות אחרים!

המדרש מספר, שיהודי תבע מרבי ינאי את כספו. "איזה כסף?" תמה רבי ינאי. "כבודו מחזיק ברכושי שלא כדין", האשימו האישי. ורבי ינאי דרש הסבר, לא ידע מה הוא סח. סיפר האישי: עובר הייתי מאחרי בית הכנסת, ושמעתי את הילדים קוראים: "תורה ציוה לנו משה, מורשה קהילת יעקב", ירושה היא לקהל ישראל. ולא אמרו שהתורה היא "ירושת ינאי". אם כן, מדוע כבודו חכם ורב ואני בור ועם הארץ? משום שכבודו מחזיק בידו גם את ירושתו! חייב הוא איפוא לתת לי את חלקי! אכן, זה המבט! במדרש אמרו על הפסוק: "יישב עולם לפני אלקים, חסד ואמת מן ינצרוהו". אמר דוד: "ריבון העולם, יישב עולם לפני אלקים!" למה יש בעולם מעמדות כלכליים, עשירים ועניים. אלו עומדים, אלו יושבים ואלו רובצים? "אמר לו הקדוש ברוך הוא: אם אעשה את עולמי שווה - חסד אמת מי ינצור?" מי יעשה צדקה? בכוונה תחילה נברא העולם כך, שכל האנשים צריכים אלו לאלו, ומועילים אלו לאלו, וממלאים בכך את ייעוד החסד. ועדיין - תמה הגאון הקדוש רבי יעקב יוסף מפולנאה זצ"ל - התמיהה קיימת: מבינים אנו מדוע יש עניים ועשירים, מעמדות כלכליים. אבל מדוע אלו חכמים ואלו טיפשים?... אך התשובה זהה: כדי שהחכמים ילמדו את החכמים פחות! רק משום כך קיבלו את חכמתם וכישוריהם, ואם לא ייטיבו בהם עם זולתם עלולים הכישרונות להלקח מהם מי שידוע זאת, מי שחדור בתחושה זו, לא יתגאה.

שיחת מוסר שנאמרה בהיכל ישיבת "חכמה ומוסר" ע"י מורנו ראש הישיבה והכולל.

<div></div>	<div></div>
השיחה נאמרה בהקשר לספר "שערי תשובה".	
שער ג פרק: כז.	

אותם בצורה יפה, השגיח עליהם, דאג לכך שלא יהיה שום פגם, שום חסרון, שום הפסד. יוצא, שיש לו כוחות נפש עצומים!...

ואנחנו יושבים ומחזיקים מהם חכמים! המשנה אומרת, איזהו חכם, הרואה את הנולד! אנשים שגמרו את החיים שלהם עד מיצוי הכוחות, עד הסוף, על ההבל ועל הריק, והאנשים בעולם יושבים 'ומחזיקים מהם'!... מה אתה מחזיק ממנו?!

נו, אם רק הם היו מחזיקים ממנו, זה היה חצי צרה, אבל עצם זה שאתה מחזיק ממנו, זו סיבה שאתה רוצה להיות כמוהו! ואפילו שבפה אתה אומר שאתה לא רוצה להיות כמוהו, למרות שזה אולי לא פועל במודע שלך, רק בתת המודע שלך, בזמן שהוא, שייך שזה יפרוץ החוצה. וגם זו מחלה מדבקת...

יש אנשים, שאתה רואה עליהם בבירור, שההתעסקות שלהם היא בזבוז של החיים שלהם, אנשים שכבר מסודרים. אם אדם טורח ועמל כדי שיהיה לו בית, הוא טרח כדי שיהיה לו בית לגור בו, בסדר, אפשר להבין אותו. אבל אם אחר כך הוא הלך ובנה עוד כמה בתים. ויש לו כל מיני פשטים, - בשביל

הילדים...

וגם כשהוא מחתן את הילדים, בסופו של דבר הוא לא נותן להם, בטענה, 'כדי שלא יקנאו אחד בשני', והאמת היא, שהוא רוצה להרגיש 'שליטה', הוא רוצה להמשיך הלאה בעסקים, אתה רואה שהוא מפספס את החיים שלו!...

היצר מאוד שמח להעסיק אותנו בדברים האלה, ויש ליצר גם תחבולות נפלאות. הוא מציב לך מטרה אחת ובכך הוא גמר איתך לתקופה ארוכה, ולא רק שהוא גמר איתך לתקופה ארוכה, מהנפילה הזאת קשה מאד לקום אח"כ. כי, אפילו כשגומרים את אותה ההתעסקות, נמצאים אחרי כן במצב רוחני לא טוב.

לכן, הרבה פעמים כשיש הכרח לצאת לאיזה עניין גשמי, צריך כל הזמן לשמור על נקודת מגע, שישאר לו קשר לרוחניות, כדי שאחרי שיגמור את העניין הגשמי שיחזור בקלות לרוחניות.

היה אדם אחד, בסה"כ אדם טוב, כשהוא נכנס לבנייה הוא עזב את הכולל לשנה, ובסוף חזר. ומה אתם חושבים שהיה בסוף, אחר כמה שנים הוא מכר אותו!

בס"ד מצא את המסתתר		
לפרשת	נשא	
ללא פרסים		
מצא 18 מילים בלבד בתפזורת. במאוזן, במאונך ובאלכסון.	מצא מימרה מסתרת .	
ב	ב	
ז	ג	
צ	ח	
ד	ט	
ב	א	
ז	ת	
ש	כ	
ת	ו	
מ	פ	
י	ע	
מ	צ	
ה	ת	
פ	צ	
ל	ב	
ק	מ	
ה	פ	
ג	כ	
פ	מ	
ל	י	
ק	מ	
ה	פ	
גדל	פרע	שער
רקיק	תנופה	שוק
מצות	סלת	חלת
כבש	ימ"ם	תמימה
חסאת	שש	ענגלת
צב	נחשון	עמינדב
נתנאל	צוער	מררי
האם מצאת את המשפט:		
אוי להם לבריות מעלבונה של תורה שכל מי שאינו עוסק בתורה נקרא נזוף		
מאת : אבות ו ב		

בס"ד <i>אסוניין חאפיותא אסלות</i> : קח פסק זמן...	
הבוקר/ צהרים/ערב ?	
<i>אם את אפולח?</i>	
בישיבת 'חכמה ומוסר' שכונת בנה ביתך רח' התאנה 2 רכסים. בנשיאות הרח"ג אברהם טוויל הכהן שליט"א ראש הישיבה.	
לפרטים : הרב נתנאל יהב , טל': 7124735 - 052 .	
<i>• שפחות האירוח היוצרות רק לכווקים.</i>	
בימי שני מדי שבוע מתקיים שיעור מפי ראש הישיבה שליט"א בשעה 19:45 בבית הכנסת הלבן ברח' אברבנל, בקרית חיים מערבית.	
<div></div> <div>בכל יום שני בשעה 20:15 מתקיים שיעור תורה בביהכ"ס "נצר יעקב" ברח' ט'רניחובסקי 9, קרית בנימין קרית אתא. ע"י אחד מרבני הישיבה.</div>	

מצאתה

מון החיד"א זצ"ל

מספרים, שכאשר נולד גאון עוזינו מרן החיד"א, רבינו חיים יוסף דוד אזולאי זצ"ל, לשבעה חודשים נולד. לא בכה בלידתו, לא מצאו דופק, והיו בטוחים שהוא נפל. השליכוהו ארצה ופנו לטפל ביולדת שקשתה בלידתה וזקוקה היתה לטיפול.

והתינוק, הרי מת. מאוחר יותר יקברוהו.

באה אם היולדת לבקר את בתה, וראתה שכולן סובבות את מיטתה ומטפלות בה. לא יכלה לגשת שאלה היכן הילד, והראוה שהוא מוטל לארץ. חגנה והרימה אותו, חיבקה אותו וחיממה את בשרו, והנה יש פעימות חלשות בדופק, ופעה חלשות. מיד טיפלה בו במסירות, ועם ישראל זכה למרן החיד"א הקדוש, הגאון האדיר בנגלה ובנסתר, אשר כל רז לא אניס ליה, ותורתו כמעיין המתגבר.

ומה אילו לא היתה באה?

ומה אילו היתה באה, ומקבלת את מה שאמרו לה: שהתינוק נפל, אין לו סיכויים, דינו קבורה?

כמה היה עם ישראל מפסיד, כמה היו הוריו מפסידים, ומניין היה לאותה סבתא כזה נכד גדול וצדיק!

ובבתים כה רבים מישראל יש כיום נשמות זכות וטהורות, ילדים בעלי נשמות גבוהות של גאונים וצדיקים שיכולים להאיר את העולם כהחיד"א הקדוש בשעתו: "יפתח בדורו, כשמואל בדורו". אם רק ישכילו ההורים להועיד בניהם לגדולות ולחנכם לתורה. כמה נחת ירוו מהם! יהיו לתפארת המשפחה ולתפארת העם כולו, והכל יאמרו: "אשרי אביו שגידלו לתורה!"

הלכות: ריח בשמים שבחנות פרחים, משתלה, חנות תמרוקים, בית פרטי, מלון, רכב.

אורח חיים סימן ר"ז

ריח בשמים שבחנות פרחים, משתלה, חנות תמרוקים, בית פרטי, מלון, רכב.

סעי' א', שו"ע: הנכנס לחנותו של בשם שיש בו מיני בשמים, מברך בורא מיני בשמים. ועיין משנ"ב וביה"ל. ומסקנת הדברים עפ"י מציאות זמננו (ולפי מסקנת עוד אחרונים): הנכנס לחנות לממכר פרחים או משתלה וכדו ונודף משם ריח מבושם מפרחי הריח, מדינא דשו"ע חייב לברך על הריח, אך מהנכון שעם כניסתו יכוין שרוצה ליהנות מהריח ויברך 'בורא מיני בשמים', ואם יקח בידו איזה מין בשמים ויברך עליו ויכוין להוציא את שאר מיני הבשמים ודאי שפיר עביד לצאת מידי כל חשש.

ואין הדברים אמורים אלא כשנכנס לשהות שם מעט או על מנת לקנות שם פרחים וכדו' שנהנה מריח המבושם אשר שם, אבל אם נכנס באקראי כדי לומר איזה מספר מילים לבעל החנות וכיוצא בזה, אין צריך לברך על הריח, אא"כ יקח בידו מהבשמים בכוונה כדי להריח מהם.

והנכנס לחנויות למימכר מי בושם ותמרוקים למיניהם, וכל שכן לשאר כל מיני חנויות למימכר מזון ותבלינים וכדו', אף על פי שהריח שם מבושם מאד, אינו מברך כלל ברכת הריח.

והנכנס לבית פרטי או לבית מלון וכל מוסד ציבורי וכן לרכב וכל כיוצא"ז ויש שם מיני בשמים אשר ריחם נודף אינו מברך על הריח, אך אם משתהה שם מעט ונהנה מהריח הטוב, נכון לקחת ביד קצת מהבשמים ולברך עליהם.

העובר בגינות ופרדסים וכדו' שנודף שם ריח מבושם מהצמחים והפרחים וכדו'

שם: הנכנס לחנותו של בשם שיש בו מיני בשמים, מברך בורא מיני בשמים. ונלמד מכאן גם לענין העובר בגינות ובשדרות שנטוע שם פרחי ריח ורדים ושושנים והדסים וכדו' המבשמים את האויר בריח טוב, ומדינא דשו"ע אם ניטעו פרחי הריח וכדו' לצורך הפצת ריח טוב, יש לכל העובר לצידם והריח הטוב נכנס לאפו לברך 'בורא מיני בשמים', אבל למעשה בימינו אין לברך על ריחם אא"כ יטול בידו מהבשמים ואפילו משאירים מחוברים. וכל שכן שאין לברך על ריח הנודף מפרדסי עצי פרי, שאין הכוונה כלל בנטיעתם לצורך הריח.

ובשבת ויו"ט - אם המה עצי פרי אסור להריח מהם גזירה שמא יתלוש מהפרי, ואם אין בהם פרי או שאינם עצי פרי, אזי אם המה מיני עצי בשמים (הדסים ורדים ושושנים וכדו') עפ"י מה דמסקינן שאין לברך אא"כ אווחם בידו, אין לברך עליהם, כי אסור בשבת לאוחזם בידו גזירה שמא ישברם, ואפילו המה עדיין בתחילת גידולם ורכים כגבעולי עשב, ורק במיני עשבי בשמים אשר לעולם לא יתקשו, מותר לאוחזם בידו ולברך עליהם ברכת הריח, ובהירות שלא יתלוש.

ומיני עצי ועשבי בשמים אשר קטפם והכינם מערב שבת ויו"ט, אין איסור בשבת ויו"ט לקטמם ולמוללם שיצא מהם הריח ביתר שאת.

היסח הדעת ושינוי מקום ברכת הריח

שם: נכנס ויוצא נכנס ויוצא מברך על כל פעם, דווקא שלא היה דעתו לחזור, אבל היה דעתו לחזור לא יברך. ואפילו כשחוזר מריח בבשמים אחרים שיש בבית אשר ריחם עולה לאפו בלא לקחת אותם לידו אין צריך לברך אם היה דעתו עליהם בשעת הברכה, אבל אם אין ריח הבשמים עולה מאליהם, אלא צריך לקחתם לידו (ואו להתקרב אליהם) כדי להריחם צריך לחזור ולברך אם יצא מהבית אפילו חזר מיד, ואפילו היה דעתו עליהם בשעת ברכה, ואפילו ריחם כריח הבשמים שעליהם בירך, ורק באותם בשמים עצמם שעליהם בירך אין גריעותא אפילו יוצא חוץ לבית ונכנס כל זמן שלא יצא לזמן ממושך באופן שהסיח דעתו מלהריח, וכגון שיצא לעסקיו או להתפלל בביהכ"נ שאז בכל ענין צריך לחזור ולברך.

המשך יובא בעוד כשבועיים אי"ה.

המשך יובא בעוד שבועיים אי"ה.